ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Λαντρύ, μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, διηγήθηκε πῶς τὸν εἶχε γελάσει ὁ κάπηλος καὶ πῶς ὁ μικρὸς Γομὲς τοῦ ἔκλεψε τὸ ἄλογο του γιὰ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν Δὸν Διάζ.

— Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μὲ κάνει νὰ ὀπορῶ, ἐπρόσθεσε μεμψιμοιρῶντας ὁ Λαντρύ, εἶναι ὅτι δὲν εἶδα νὰ ἔλθει κανεὶς ἀκόμη...

— Τὶ ἀνάξιος ποὺ εἶσαι ! Ἄς πᾶμε τώρα νὰ φύγουμε, νὰ κρυφτοῦμε πουθενὰ ἀλλοῦ, γιατὶ ὁ Δὸν Διάζ μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Πᾶμε.

— Ἀλλὰ τὸ ἄλογό μου !

— Στὸ διάβολο τὸ ἄλογό σου ! Σοῦ ἀγόρασα καινούργιο ἄλογο.

— Δρόμο λοιπόν.

Κατέβηκαν κάτω. Καθὼς περνοῦσαν τὴν αὐλὴ βλαστήμιες ἀκούστηκαν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ὑπόγειο.

— Ἀκοῦστε τὸν Τρουξίλλο ! εἶπε ὁ Λαντρύ.Κάτι πολὺ τὸν κάνει νὰ περιμένει ὁ ἀφέντης του.

Δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τελειώσει τὴ φράση του, ὅταν θόρυβος ἀλόγων ποὺ ἐκάλπαζαν μακρυὰ ἀκούστηκε. Τέλος ἀκούστηκαν τὰ ἄλογα ποὺ στάθηκαν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου.

Ἀπὸ μιὰ τρύπα τῆς αὐλόθυρας ὁ κόμης κι' ὁ Λαντρὺ ὅρμησαν κ' ἐκοίταξαν.

— Ὁ Δὸν Διάζ ; ἐψιθύρισε.

Στὸ δρόμο, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία στεκόντουσαν ὁ Λέλιος κι' ὁ Λαντρύ, δύο ἱππεῖς εἶχαν ξεπεζέψει. Ὁ ἕνας εἶταν ὁ Γομές, ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο, ὁ κόμης, ἂν καὶ δὲν τὸν εἶχε δεῖ ποτέ, κατάλαβε πῶς εἶταν ὁ δὸν Διέγος.

Ὁ δὸν Διέγος Διὰζ τῆς Οὐέρτης φαινότανε πάνω κάτω τριανταέξη χρόνων, εἶταν ὑψηλοῦ ἀναστήματος, στεγνός, κοκκαλιάρης, μὲ χλωμὴ τὴν ὄψη καὶ μὲ ὑπογένειο ἀραιὸ καὶ ὑπόξανθο.

— Πφ ! τὶ παλιόμουτρο ! ψιθύρισε ὁ Λαντρύ. Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ τὸν συχαίνεται τόσο ἡ δόνα Δολόρα.

Ὁ δὸν Διέγος κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, ἔρριξε τὰ χαλινάρια στὸ Γομὲς καὶ κοίταξε προσεχτικὰ τὸ πανδοχεῖο ὅπου ὅλα φαινόντουσαν ἥσυχα καὶ γαλήνια.

— Κοιμοῦνται ἀκόμα, ψιθύρισε στὸ μικρό, εἰδοποίησε τὸν Τρουξίλλο. Ἐγὼ θὰ πάω στοῦ δικαστοῦ.

— Στοῦ δικαστοῦ ; ἐπαναλάβε σιγὰ ὁ Λαντρύ, γιατὶ τάχα στοῦ δικαστοῦ ;

— Ἐξάπαντος, εἶπε ὁ κόμης, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε πολὺ ἰσχυρός· μυρίστηκε ὅτι συνωμοτοῦν καὶ πάει νὰ μὲ προδώσει στὴν Ἱερὰ Ἐξέταση γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῇ.

— Ἄ ! τὸ διάβολο φώναξε ὁ Λαντρύ. Νά τον ! φεύγει κιόλας !

— Δὲ θὰ προφτάσει νὰ πάει πιὸ μακριά, ἀπάντησε ὁ κόμης.

Ὁ Λαντρὺ ἐκοίταξε τὸν κύριο του, τὰ μάτια τοῦ ὁποίου πετοῦσαν σπίθες.

— Σκέπτεσθε νὰ τὸν ἐμποδίσετε ; ρώτησε ταραγμένος.

— Ναί, βέβαια.

— Καὶ μὲ τὶ τρόπο ;

— Διάβολε, θὰ πάω νὰ τὸν φονεύσω !

Κι' ἀνοίγοντας μιὰ χαμηλὴ παράμερη πορτίτσα ὥρμησε πίσω ἀπὸ τὸ Δὸν Διάζ.

Ὁ μικρὸς Γομὲς δὲν τὸν εἶδε κ' ἐχτύπησε τὴν μεγάλη πόρτα, φωνάζοντας :

— Ἄνοιξε, ἀφεντικό ! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γομές.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Τρουξίλλου παρουσιάστηκε ὁ Λαντρύ, ἀπειλητικὸς καὶ φοβερὸς κι' ἁρπάζοντας τὸ μικρὸ ἀπὸ τὸ σβέρκο τὸν σήκωσε ψηλά. Κρατῶντάς τον ἔτσι μετέφερο μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, τὸν ἔφερε ὣς τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου.

— Τώρα, φιλαράκο μου, εἶπε στὸ δυστυχισμένο μικρὸ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο του, δόσε λογαριασμὸ στὸν ἀφέντη σου ἂν ἐξετέλεσες καλὰ τὴ δουλειὰ ποὺ σοῦ ἀνέθεσε!

Καὶ μισανοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου ἐσφενδόνισε μέσα τὸ Γομὲς. Ξανάκλεισε μὲ τριπλῆ στροφὴ κ' ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν κόμητα.

Ὁ κόμης δὲν ἄργησε καὶ πολὺ γιὰ νὰ φτάσει τὸ Δὸν Διάζ, ὁ ὁποῖος βάδιζε ἀργὰ μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο, σκεπτόμενος.

Ὁ Λέλιος τὸν ἐπροσπέρασε κι' ἔπειτα στρέφοντας τράβηξε πρὸς αὐτόν. Τὸ κίνημα αὐτὸ εἴλκυσε τὴν προσοχὴ τοῦ Δὸν Διάζ,ὁ ὁποῖος σήκωσε ἀμέσως τὰ μάτια του, δυὸ μάτια κίτρινα σὰν τοῦ φειδιοῦ.

Ἕνα μυστηριῶδες προαίσθημα τὸν ἔκανε νὰ καταλάβει ποιὸν εἶχε ἀπέναντί του γιατὶ ἕνας σπασμὸς αἰφνίδιος τὸν ἔπιασε κ' ἔφερε τὸ χέρι του στὸ σπαθί του.

Ὁ κόμης χαμογελῶντας, μὲ τὸ χέρι του στὸ σπαθὶ ἔβγαλε τὸ καπέλλο καὶ εἶπε :

— Συγγνώμην, ἱππότα ! Νομίζω πῶς ἔχω τὴν τιμὴν ν' ἀποτείνωμαι πρὸς τὸν δὸν Διέγον Διὰζ τῆς Οὐέρτης ;

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ κόμης ὑπεκλίθη καὶ ἐξακολούθησε :

— Ὅσο γιὰ μένα εἶμαι ὁ εὐπατρίδης ἐκεῖνος ποὺ οἱ ἄνθρωποί σας τὸν μισοσκότωσαν στὴ Μαδρίτη· πρέπει τώρα ν' ἀποτελειώσουν τὸ ἔργο τους.

— Καλά, ἀπάντησε ὁ Δὸν Διάζ ρίχνοντας βλέματα γεμάτα μῖσος· μείνατε ἥσυχος, θὰ τὸ ἀποτελειώσουν.

— Ποιὸς ξέρει !... ἀπάντησε ὁ κόμης· μπορεῖ σ' ἕνα τέταρτο νὰ ἔχετε πεθάνει.

Ὁ Δὸν Διάζ ἔκανε πίσω· ἐνόμισε ὅτι τοῦ εἶχαν στήσει παγίδα καὶ ἔγινε χλωμὸς σὰν πτῶμα.

— Τὶ θὰ μὲ προσβάλετε ἐδῶ, ἀνυπεράσπιστον καθὼς εἶμαι ;

— Ἀνεπεράσπιστο ; εἶπε ὁ κόμης. Μὰ δὲν ἔχετε τὸ σπαθί σας μαζί.

— Τότε, εἶπε ὁ Ἱσπανός, ἀναπνέοντας, μοῦ προτείνετε μονομαχία ;

— Βέβαια ! Τὶ ἄλλο ὑποθέσατε ;

Ἤπῆρχε τόση εἰλικρίνεια στὴ φυσιογνωμία τοῦ κόμητος, ὥστε ὁ δὸν Διάζ ντράπηκε γιατ' εἶχε φοβηθεῖ καὶ ἡ ἀναιδεία του διπλασιάστηκε.

— Κύριε Λέλιε, ἄρχισε, ἢ κύριε Κορνήλιε ἢ ὁπωδήποτε ἄλλο εἶνε τὸ ἀληθινὸ ὄνομά σας, γιατὶ ὅλα τὰ ὀνοματά σας ποὺ ξέρω μοῦ φαίνονται ψεύτικα...

— Εἶσθε ὅλος εὐφυΐα, εἶπε ὁ κόμης.

— Κύριε κόμη,λοιπόν, ἡ πρότασίς σας μὲ δυσαρεστεῖ πολύ, τὸ ὁμολογῶ.

— Ἀλήθεια, ἀπήντησε ὁ κόμης, ἀφοῦ εἶνε τόσο εὔκολο νὰ πληρώσῃ κανεὶς μερικοὺς δολοφόνους νὰ παραφυλάξουν στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἢ νὰ προδώσει τὸν ἐχθρό του στὴν Ἀστυνομία, δὲν εἶνε πολὺ σκληρὸ νὰ πολεμήσει μαζί του μὲ ἴσα ὅπλα ; Ἀλλά...

— Ἴσως ! διάκοψε ὁ δὸν Διάζ μὲ εἰρωνεία, ἀλλὰ σεῖς εἶσθε ἄγαμος ἐνῷ ἐγὼ σὲ λίγο πρόκειται νὰ γίνω πατὴρ οἰκογενείας.

— Ὥστε δὲν δέχεσθε ; ρώτησε ὁ κόμης.

— Διστάζω, κύριε· ξέρετε, παντρεύομαι αὔριο, καὶ ἂν ἡ σύζυγός μου μὲ μισῇ ἐγὼ τὴ λατρεύω. Νὰ διακινδυνεύσω λοιπὸν τὴ ζωή μου τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ἡ Δολόρα θὰ γίνει πιὰ δική μου δὲ μοῦ φαίνεται φρόνιμο.

Κάθε λέξη ἀπὸ ὅσες ἔλεγε ὁ δὸν Διὰζ τρυποῦσε σὰ μαχαῖρι τὴν καρδιὰ τοῦ κόμητος. Ὠχρὸς καὶ μὲ κάθιδρο τὸ μέτωπο ἐπάλευε ἐναντίον τῆς ἀγρίας ἐπιθυμίας νὰ βυθίσῃ τὸ ξίφος του στὸ λάρυγγα τοῦ ἐχθροῦ του καὶ νὰ τὸν κάνει ἔτσι νὰ παύσῃ πιὰ νὰ μιλάει.

— Τέλος πάντων, ἐφώναξε μὲ μιὰ φωνὴ πνιγμένη,θὰ μονομαχήσετε ; Ναὶ ἢ ὄχι ;

— Γιατὶ νὰ μονομαχήσω ; Γιατὶ σᾶς ἄρεσε ἡ γυναῖκα μου ; Λοιπόν, ὄχι !

Δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα τὴ φράση του ὅταν ἐδέχθηκε ἕνα δυνατὸ ράπισμα καὶ στὰ δυὸ μάγουλα ἀπὸ τὸν κόμητα.

Ὁ Ἱσπανὸς ἔβγαλε μιὰ κραυγή, ἔκανε πίσω κλονούμενος κ' ἐτράβηξε τὸ ξίφος του.

Ὁ Λέλιος εἶχε ξιφουκήσει κι' αὐτός.

— Τώρα μάλιστα ἐφώναξε. Φαίνεσαι λογικώτερος. Ὑπερασπίσου τὸν ἑαυτό σου, δολοφόνε, γιατὶ βιάζομαι.

— Κ' ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ δὸν Διάζ, βάζοντας τὸ ξίφος του στὴ θήκη του, βιάζομαι νὰ νυμφευθῶ τὴ δόνα Δολόρα, βιάζομαι περισσότερο ἀπὸ σᾶς ποὺ θέλετε νὰ μὲ στείλετε στὸν τάφο.

Ὁ κόμης ἔμεινε ἄναυδος καὶ κραυνόπληκτος μπρὸς στὴν ἀναυδρία αὐτὴ καὶ ἡ ψυχή του εἶχε γεμίσει ἀηδία.

Τότε ὁ δὸν Διάζ, γελῶντας, ἐφώναξε, ἐνῷ κεντοῦσε συγχρόνως το ἄλογό του:

— Ὑγίαινε, κόμη ! Σὲ λίγο θὰ μάθῃς ὅτι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ καταγίνεται κανεὶς στὴν πολιτικὴ καὶ στὸν ἔρωτα.

— Ἄθλιε ! φώναξε ἔξω φρενῶν ὁ κόμης.

Ἀλλὰ ὁ Ἱσπανὸς εἶταν πιὰ μακριὰ καὶ σὲ λίγα λεπτὰ περνοῦσε τὴ μεγάλη πύλη τοῦ Δικαστηρίου.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ποὺ συνέβη μέσ' στὸ δρόμο εἶχε προκαλέσει τὴν προσοχὴ τῶν διαβατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξέταζαν τὸν κόμητα μὲ περιέργεια.

Ἐντωμεταξὺ εἶχε καταφθάσει κι' ὁ Λαντρύ :

— Μὰ τὸ οἰκόσημό μου ! εἶπε ὁ κόμης, μερικὲς φορὲς λυπᾶται κανεὶς ποὺ γεννήθηκε εὐπατρίδης. Γιατὶ ἂν δὲν εἴμουν εὐπατρίδης θὰ σκότωνα αὐτὸ τὸν ἄθλιο.

— Διάβολε ! ἀπάντησε ὁ Λαντρύ. Ἔπρεπε νὰ μοῦ κάνετε νόημα. Ἐγὼ πού δὲν εἶμαι διόλου εὐπατρίδης καὶ δὲ μὲ πειράζουν καθόλου αὐτὲς οἱ λεπτολογίες θὰ τοῦ ἔχωνα ὡραιότατα τὸ σπαθί μου μέσ' ἀπὸ τοὺς δύο ὤμους.

— Θὰ ἔκανες δολοφονία !

— Πολὺ καλά, μουρμούρισε ὁ Λαντρύ· χάρι στὶς ἱπποτικές σας ἰδέες σὲ λίγο θὰ γνωριστοῦμε μὲ τὰ βασανιστήρια καὶ μὲ τὸ ἰκρίωμα.

Ὁ κόμης δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ φαινότανε βυθισμένος σὲ βαθειὲς σκέψεις.

Ὡς ὅτου ἔφτασαν στὸ ξενοδοχεῖο δὲν εἶπε τίποτε. Ὅταν ἐμπῆπαν στὸ ξενοδοχεῖο, ἐνῶ ὁ Λαντρὺ κρατοῦσε τὸν ἀναβολέα τοῦ κυρίου του, ἐκεῖνος ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ καὶ μὲ φωνὴ βροντερὴ ποὺ ἐξέπληξε τὸν ἱππόκομο του, εἶπε :

— Ἐμπρός ! τὸ ἀπεφάσισα... Παραιτοῦμαι...

— Ἀπὸ τί ;

— Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπαγωγή.

— Γιατί ;

(Ἀκολουθεῖ)